

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 110.869 van 2 oktober 2002
in de zaak A. 115.601/VII-25.516**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkmeense nationaliteit, op 15 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven verzonden op 14 december 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat J. HENDRIX, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 5 november 2001 en verklaarde zich op 7 november 2001 vluchteling.

1.2. Op 19 november 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 december 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"U, een Turkmeens staatsburger van Tadjiekse origine, verklaart uw land te zijn ontvlucht omdat u er als getuige van Jehova werd vervolgd. U werkte op de markt van de havenstad Turkmenbashi sinds 1991 als bewaker. In april 1998 werd u lid van de getuigen van Jehovah. Uw problemen begonnen in de herfst van 1998. De KGB kwam regelmatig in uw woonst binnenvallen op zoek naar religieuze literatuur en u werd meermaals opgepakt en opgesloten waarbij u voor de KGB allerlei werkjes moest opknappen. U werd ondervraagd en regelmatig geslagen. U werd ook regelmatig gearresteerd omdat u deelnam aan religieuze bijeenkomsten. De laatste keer dat u werd opgepakt, op 5 oktober 2001 vond de KGB voor het eerst religieuze brochures. U werd ondervraagd en gemarteld en beschuldigd van landsverraad. De vijfde dag kon u ontsnappen waarna u twee weken ondergedoken bleef. U wil niets zeggen over de

wijze waarop u het land hebt verlaten. Uw documenten (Sovjetpaspoort, militair boekje, werkboekje) werden op 5 oktober 2001 door de KGB geconfisceerd. U diende op 7 november 2001 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Er dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen afgeleid op het Commissariaat-generaal bezwaarlijk kan worden vastgesteld dat u uw herkomst van Turkmenistan en uw geloofsovertuiging (getuige van Jehova), laat staan uw problemen geloofwaardig kan maken.

Zo kan u, ondanks uw beweringen dat u tien jaar op de markt van Turkmenbashi hebt gewerkt, niet eens precies deze markt in de stad situeren, u kent geen straatnamen, bij het noemen van een aantal namen van marktplaatsen herkent u deze niet, u kent noch de prijs van brood en rijst en beweert nooit Turkmeens geld in handen te hebben gehad waardoor u het geld niet kan beschrijven, u kan als bewaker van die markt niet zeggen of er naast de oude Sovjetpaspoorten ook nieuwe Turkmeense paspoorten zijn, u beweert totaal geen enkele notie te hebben van de Turkmeense taal. Dit alles draagt niet bij tot het geloofwaardig maken dat u wel degelijk afkomstig bent van Turkmenbashi (Krasnovodsk) waar u volgens uw beweringen tien jaar op de markt hebt gewoond.

Ook wat uw geloofsovertuiging betreft dient vastgesteld dat u ook hierin weinig blijk geeft dermate kennis te bezitten van uw geloofsleer (getuige van Jehovah) om uw stelling als zou uzelf sinds 1998 deze leer aan anderen hebben aangebracht te onderbouwen. Zo kunt u niet antwoorden op algemeen gekende gegevens die een getuige van Jehovah dient te weten, als de naam van de stichter van de beweging, de specifieke benaming van het laatste oordeel, of men al dan niet vlees mag eten. Voorts blijkt dat u als verkondiger van uw geloof bij het beantwoorden van de gestelde vragen in verband met uw geloof niet overtuigend en bovendien twijfelend overkomt hetgeen gezien de aard van uw geloof (de verplichting om anderen de leer van Jehovah te prediken) hoogst merkwaardig is.

Verder dient aangehaald dat ook inzake uw vervolgingsrelaas volgende elementen niet bijdragen tot het geloofwaardige karakter ervan. Zo moet gezegd dat uw ontsnappingspoging uit de KGB-geboeven, namelijk het kunnen ontkomen over een muur met daarbovenop prikkeldraad terwijl u gewond was aan uw schouder door de martelingen en tot op vandaag nog steeds uw arm niet kunt opheffen, danig onwaarschijnlijk lijkt. Deze impressie wordt verder versterkt door het feit dat u, ondanks uw verklaringen meermaals te zijn opgesloten door de KGB, niet kunt vermelden waar u precies werd opgesloten. Uw verklaring dat u steeds werd geblinddoekt neemt niet weg dat u zelf na uw laatste ontsnapping beweert nog niet te weten waar u werd opgesloten. (CGVS, p.9). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweert u nochtans uit het hoofdkwartier van de KGB te zijn ontsnapt. (DVZ, vraag 44). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt helemaal op de helling te staan door het feit dat u op het Commissariaat-generaal verklaart meermaals te zijn opgepakt, opgesloten en gemarteld terwijl u op de dienst Vreemdelingenzaken enkel het gebeurde van de 5de oktober 2001 vermeldt.

Verder dient opgemerkt dat u op geen enkele manier enig begin van bewijs aanbrengt inzake uw identiteit en herkomst. Wat uw gevolgde reisroute betreft wilt u zelfs in het geheel niets zeggen, noch over het exacte moment van vertrek noch over het gebruikte transportmiddel. Na enig aandringen van de ondervrager en uw raadsheer wou u enkel kwijt dat dit over het water gebeurde. Uw weigering om deze essentiële elementen zoals de gevolgde reisroute toe te lichten (zelfs als daarbij niet in detail moet worden ingegaan), iets wat u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken weigerde, strookt geheel niet met uw verplichting om als kandidaat-asielzoeker mee te werken met de asielprocedure en getuigt bovendien van weinig interesse in deze procedure en het belang ervan voor uzelf. U verklaarde eventueel in een volgende interview wat meer gegevens te willen verstrekken maar zeker nog niet in deze fase van uw procedure (CGVS, p4). Deze houding valt geheel niet te rijmen met het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging (punt 205 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'. UNHCR, Genève, januari 1992, p. 48-49).

Door dit alles kan niet langer nog enige geloofswaarde worden gehecht aan uw vluchtrelaas."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging zoals bedoeld in artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (E.V.R.M.); dat de verzoekende partij stelt dat zij zeer angstig was en tijdens het interview heeft gezegd dat zij te bang was om haar reisroute kenbaar te maken, maar dat in een latere fase van de procedure wel zou doen, terwijl de commissaris-generaal hierop niet is ingegaan en niet heeft gemotiveerd waarom deze vraag werd afgewezen;

Overwegende dat de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wet, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 E.V.R.M. vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 E.V.R.M. betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de commissaris-generaal wel is ingegaan op de weigering van de verzoekende partij om haar reisroute bekend te maken; dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gezegd:

"(...) Uw weigering om deze essentiële elementen zoals de gevolgde reisroute toe te lichten (...) strookt geheel niet met uw verplichting om als kandidaat-asielzoeker mee te werken met de asielprocedure en getuigt bovendien van weinig interesse in deze procedure en het belang ervan voor uzelf. U verklaarde eventueel in een volgend interview wat meer gegevens te willen verstrekken maar zeker nog niet in deze fase van uw procedure.(...) Deze houding valt geheel niet te rijmen met het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging.(...)";

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève) en van de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij vooreerst stelt dat "de simultaanvertaling zeer warrig was"; dat zij beweert dat zij heeft bewezen dat zij voldoende kennis bezit over haar geloofsleer en dat zij voldoende elementen heeft aangebracht die bijdragen tot het geloofwaardig karakter van haar vervolgingsrelaas; dat de verzoekende partij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te nuanceren en opmerkt dat, inzake de weigering haar reisroute bekend te maken, zij bang is voor represailles; dat, steeds volgens de verzoekende partij, met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden en "in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn";

Overwegende dat, zoals uiteengezet in de bespreking van het eerste middel, blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent; dat een schending van de wet van 29 juli 1991 niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met enige bepaling van voornoemd verdrag;

Overwegende dat de verzoekende partij eveneens opwerpt dat de bestreden beslissing de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet schendt; dat echter niet wordt ingezien en de verzoekende partij ook niet verduidelijkt op welke manier de bestreden beslissing bovengenoemde artikelen zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregels bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regels zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij wel beweert, maar niet bewijst dat er problemen zouden zijn geweest met de vertaling van haar verklaringen en evenmin dat er enige verwarring zou zijn geweest tijdens het interview; dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij zijn medewerking verleent aan de asielpprocedure en op een nauwkeurige, zorgvuldige, coherente en geloofwaardige manier antwoordt op de aan hem gestelde vragen, zodat kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling

aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Overwegende dat de verzoekende partij niet verduidelijkt met welke elementen door de commissaris-generaal geen rekening zou zijn gehouden; dat ook de bewering van de verzoekende partij dat “in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn” niet kan worden aangenomen nu in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat er geen nieuwe elementen zouden zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal zijn beslissing heeft gebaseerd op het determinerend motief dat de verzoekende partij er niet in slaagt haar herkomst van Turkmenistan en haar geloofsovertuiging (getuige van Jehova) geloofwaardig te maken; dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot de bewering dat zij dit wel aannemelijk heeft gemaakt zonder met concrete elementen aan te tonen waarom de beslissing van de commissaris-generaal op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn, op feitelijk onjuiste gegevens zou berusten of de wet zou schenden; dat het betrokken motief de bestreden beslissing op zich draagt; dat de overige kritiek zich derhalve richt tot overvloedige motieven, waarvan de eventuele onregelmatigheid niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevalen;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twee oktober tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.